

פְּהַד־ כִּינּוֹרֶדֶד

עֲשֵׂש דָּיִד שְׁלָמָה בֶּן רִיבִּת צְדִיק
רָאשֵׁי־הַכּוֹלֵל הַרְבֵּב אֹרֵן פּוֹלְקַשְׁלִיטִיךְיָא

מכ.

שבט בראשית - עפ"י הסוד

๖

(מצולתו) ארץ'ל, כי הקב"ה אמר לארץ, שתוציא עצ פרי עשויה פרי, שייהו עצו ופרי שויים, והארץ עברה על ציוויל יתברך, והוציאה עצ עשויה פרי, ולא היו עצו ופרי שויים והנה מחשבתה בכך, הייתה טובת לאדאה"ר, כדי שלא יטעה אח"כ, בהבנת ציוויל יתברך, כאשרמר לו (בראשית ב' י"ז) ומצע הדעת לא תאכל ממנו, והנה עה"ד היה עצו ופרי שויים, והיה יכול אדם לטעות ולומר, על העץ נצטוות ולא על פרי, ואני לא אכלתי אלא מפרי. וזה עצמו הייתה ערמת הנחש, לפחות את אדם, כמו שנבאר עתה דבריו, אומרו (שם ג' א') והנחש היה ערום וגוי, ויאמר לאשה אף כי אמר אלק"ם לא תאכל מכל עץ הגן. כלומר, מן העץ נאסרת, ולאמן הפרי.

והשיבה לו חוה, כי גם מן הפרי נאסרו. וזה אומרו, ומפרי העץ אשר בתוך הגן. ואח"כ חזרה להודות לדברי הנחש, באמרו ותרא האשה כי טוב העץ וגוי, כלומר, כי אכן ראתה שהעץ של הדעת לא היה טוב למאכל אלא פרי, הייתה אומרת א"כ כשהקב"ה ציינו ומעצ הדעת לא תאכלו, אין כונתו על העץ עצמו, כיון שאיןו ראוי למאכל, אמן פירוש דבריו הוא, שלא יאכלו פרי ממש, אמן עתה שראתה כי טוב העץ עצמו למאכל, אז אמרה א"כ כאשר ציינו הש"ת ומעצ הדעת לא תאכלו ממנו, הוא על העץ עצמו מה שציינו, ולא על הפרי, אך ותקח מפרי ותאכל, כי חשבה, כי לא נצטו על הפרי, אלא על העץ, כי גם הוא ראוי למאכל, כי עצו ופרי שויים. רק התחיל באמרו, כי טוב העץ למאכל, ולא הזכיר פרי. ואח"כ באכילה, הזכר פרי ולא עצ. ורק הארץ הוציאה עצה פרי, ולא עצ פרי, להורות אל האדם, כי אמרו ומעצ הדעת לא תאכל ממנו, הconaה הוא על הפרי.

"וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ"

כבר נתבאר בעניין קבלת שבת בשדה, כי הנה"י שבנוקבא, או הנה"י שבעשהיה, כי כל העשיה נקרא נוקבא, הם הנקרא שדה. לפי שתחת הנוקבא שהוא העשיה, שם מושב הקלייפות, הנקרא מדבר, ואין שם ישוב כלל, אף לא מקום זרע. אבל בניה"י העשיה, כאשר מסתלקת העשיה ליכל בעולם היצירה, נשאים מקום הנה"י שבבה אויר פנוי וחלל מהם, ואין נקרא ישוב בני אדם, אבל נקרא שדה הרואי לזרעה. ואמנם הנה"י עצם של הנוקבא, או העשיה, נקראים שיח השדה, כי השדה הוא המקום שלהם, והנה"י הם הש"ח שבשדה:

ועניין זה יובן, بما שביארנו בג' בני נח, שם, חמ, יפת, ר"ת ש"ח. כי נחabisוד, הנקרא צדייק. וגו' בניו, הם סוד נה"י, שם, בנצח. יפת בהוד. חמ,abisוד שבנוקבא. אשר שם התקבצות ה' גבורות דם", שהם יסוד האש החם, ולכן נקרא חמ על שםם. ויצא ממנה סיגי הגבורות, שהם הקליפוריות הנקרא ארכור. וז"ט, (בראשית ט' כ"ה): "ויאמר ארכור כנען". ודע, כי גם למלعلا, בהתחברות שתי הזרועות עם הגוף, שהם בח' חג"ת, נקרא בית השחי כנודע. והענין הוא, במה שנודע, כי במתלה היה זעיר בן ו"ק בלבד, ואח"כ נתעלו חג"ת שבו, ונעשו חב"ד.ונה"י שבו, נעשו חג"ת, ונתווספו לו נה"י חדשם. ונמצא, כי החג"ת שבו עכשי, הם בח' נה"י הראשונים, הנקראו שיח, ולכן עתה נקרא שח". ואוותם השערות הגדילים במקום ההוא, נקרא בית השחי, והם סוד שערות בית הערווה עצם, בהיותם למטה בנה"י.

פָּאָעִי גְּלֻּגָּת:

ברכת שבת שלום

רב אורי פולק שליט"א

בראשית- עפ"י הרمز

מאת הרב- ספר גנזי המלך

בראשית- ר"ת תיקון ברית יקונה רכב של אליהו.

בא לرمוז דמתיקוני הברית היה סנדק, דהיינו שיקנה ברית מילה של הילד הנימול ובזה משמש באה תשובה מעין המשובה דמה שפוגם בברית, הרי אחרי שובו מחכוב ברית קודש וקונה אותו בדים יקרים כדי לכפר על מה שפוגם בברית. ידוע דאליהו הנביא ז"ל אינו בא לברית מילה עד שמקבש מעם הקב"ה שימחול לכל העומדים שם בברית. ובפרט לסנדק הנוטן דמים.

עוד דרשו ר"ל על כתוב: "מה לך פה אליהו",-DDרשו אל תזכיר פה אלא פה, דכשאמר אליהו: "קנאתי לבריתך כי עזבך בריתך בני ישראל", אל הקב"ה: "ח'יר, שהפה שאמר עזבך בריתך בני ישראל תהיה מזומנים בכל ברית מילה, ותעד שמקיימים בני ישראל את הברית". נמצא שקיים ברית מילה מכפר על עבירות, ומכל"ש הסנדק ובא הרמז אל נכון דתיקון ברית הוא שיקנה רכב של אליהו, והוא הכסא של אליהו שעושים בשעת המילה, דהיינו שייהי סנדק.

בראשית- ר"ת תיקון ברית שמור שמור ראיית אשה.

בא לرمוז דעתיק העושה תשובה מגэм הברית ישמור עצמו מראית אשה,adam לא נשמר מראית נשים- שווה שקד לעשות תשובה, דמי' ייחזר לסתורו הרע. ואף אם אמר יאמיר כיון דלבו שלם וקבע בעצמו מידות התשובה לא יזיק לו ראיית העינויים. טענותו בטילה דהני מייל' דלא שבז הזרומה דתאות הנשים, אבל זה דשאב הזרומה דיצה"ר ונשתקע בו וכבר שלט בעינו. ובגופו כשייחזור עכשו לראות בעינו מצא מין את מין ונויעור וחוזר יצה"ר תיכף מיד ושולט בו.

לכן צריך אזהרה גדולה לשומר עינו שמייה גדולה. וזהו החילוק שבין יראה ה' לפושעים, דרייא את דבר ה' אינו מביט למרחוק כדי שלא יסתכל בנשים. והכיסילים אשר בחושך הולכים. הולכים אחר עיניהם ובזה באמ' ידי עריות רח"ל. ואפשר לדלה רמז איוב באומרו: "כל אדם חזו בו אנוש בית למרחוק". DIDOU דשם אדם הוא המבחר באנשים, וכמ"ש ר' ז"ל: "אתם קרוים אדם ואין או"ה קרוים אדם". ואנוש הוא השם הפחות באנשים. לא"א כל אדם שהוא המבחר ביראת השם אחרים חזו בו והוא לא חזה בהם מרוב חסידותו ששומר את עינו. אבל אנוש שהוא השם הגרוע ביראת השם יבית למרחוק דהני טהרה לאחר עינו ואינו מונע עצמו מראיות ברע. ובא הרמז על נכון דתיקון ברית ישמור עצמו מראית אשה ובזה יהיה לו תיקון.

בראשית- עפ"י הפשט

"ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (בראשית א'): ידוע שכל ביראת העולם הוא בשבייל האדם שנברא ביום שישי, והיות והוא פלאג דגופה, נתן לו את חוה אשתו, ואז נקרא אדם שלם, כדכתיב "ייקראם אדם", ידוע שהמחבר בין האיש לאשה הוא הקב"ה מצוג זיווגין, ולכן חוה בגמ' 19, ואדם בגמ' 45, וההפרש ביןיהם עולה 26 שניםין ה-ו-ה.

ואח"כ מחיבור של אב (גמ' 3) ואם (גמ' 41) יצא יلد (גמ' 44). ידוע שהאהשה נמשכת אחת הארץות בדברים הגשמיים. והאיש נמשך יותר אחר דברים רוחניים, ולכן הוא בבחוי' שלם והיא בבע' רגש מה-לב וזה שאמר הכתוב: "ברא שמים וארץ" דהינו כל מתרת הבריאות בשבייל שמים וארץ אדם וחוה ובאר אותיותابر שנקרו אדם דהינו הייסוד המחבר אדם וחוה שהוא הייסוד המחבר בין שמים וארץ. וזהו אותיות אברהם- אבר-מה 45 בג' אדם, ולכן הגמ' בברכות אומרת לשון סתירה השומע לעצת אשתו נופל בגהינום ומצד שני רב גחין ולחיש, אשתו של רב היטה נמנוכה והיה רוצה להתיעץ עמה, היה צריך לכופף גוףיו וא"כ שמע לעצת אשתו? ומתרצת הגם' כאן במיל' דעלמא וכאו במיל' דשמי'א. בעניינים גשמיים יתיעץ עם האשה כיון שהיא נמשכת אחת הארץות והחוואריות, ובדברים רוחניים שהם שייכים לזכר בבחוי' שמים- לא יתיעץ עימה כדי שלא יפול בגהינום.

ומה הטעם שבהתחלת בראם אחריו ואח"כ הפרידם ולא מלכתחילה בראם נפרדים? הטעם הוא כיון שהיו בתחילת מחוברים הוא מרגיש קשור אליה שהואبشرו, ולכן אפילו אח"כ שנפרדו חוזרים להיותبشر אחד ע"י ברית נישואין, וכיון שהוא צלע ממנו מרגיש צורך להשפיע לה, אבל אם מתחללה היו נפרדים- לא היה מרגיש שום צורך להשפיע לה.

ועליק עבדת האשה לבעה, דהיינו שמציאות אותן מן החטא ומגדלות בוננו לתורה. וכן חשוב למצוא אשה יראת שמים בבחינות עזר כנגדו, אלא שכותב המדרש "עשה לו עזר כנגדו". אם זכה- עזר, לא זכה- כנגדו. וmbiya המדרש מעשה בשני צדיקים אחד שלא זכה ואחד שזכה. רב' יוסי הגלילי לא זכה, ורבי חנינא בר חכינה זכה באשת המעשים.

בראשית- עפ"י הדרש

בראשית ברא אלהים ששה דברים קדמו לבריאת העולם יש מהן שנבראו ויש מהן שעלו במחשבה להבראות התורה והcosa' הבודד נבראו תורה מניין שנאמר (משל' ח) ה' קני ראיית דרכו כסא הבודד מניין דכתיב (תהלים צג) נכו' כסא מاز וגוי' האבות וישראל ובית המקדש ושמו של משה על משה במחשבה להבראות האבות מניין שנאמר (הושע ט) כענבים במדבר וגוי' ישראל מניין שני' (תהלים עד) זכור עדתך קנית קדם בהמ"ק מניין שנאמר (ירמיה יז) כסא כבוד מרום מריאון וגוי' שמו של משה מניין שנאמר (תהלים עב) יהי שמו לעולם וגוי' רב' אהבה ברבי צעירא אמר אף התשובה שנאמר (שם צ) בטרם הרים يولדו ואותה השעה תשב אונש עד דכא וגוי' אבל אני יודע איזה מהם קודם אם התורה קדמה לכסא הבודד ואם כסא הבודד קודם לתורה א"ר אבא בר כהנא התורה קדמה לכסא הבודד שנאמר (משל' ח) ה' קני ראיית דרכו וגוי' קודם לאוטו שכטוב בו (תהלים צג) נכו' כסא מаз ר' הונא ור' ירמיה בשם רב' שמואל בר ר' יצחק אמרו מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר משפט למלך שהיה נשוי למטרונה אחת ולא היה לו ממנה בן פעמי' נמצאה המלך עובר בשוק אמר טלו מיילין וקלמין זו לבני והוא הכל אומרי' בן אין לו והוא אומר טלו מיילין וקלמין זו לבני והוא הכל אומרי' בן אין לו והוא אומר טלו אלולי' שצפה המלך שהוא עתיד להעמיד ממנה בן לא היה אומר טלו מיילין וקלמין לבניvr' אילולי' שצפה הקב"ה שהחר' כ"ז דורות ישראל עתידין לקבל את התורה לא היה כותב בתורה צו את בני ישראל דבר אל בני ישראל א"ר בנאי העולם ומלאו לא נברא אלא בזכות התורה שנאמר (משל' ג) ה' בחכמה יסד ארץ וגוי' רב' ברכיה אמר בזכות משה שנאמר (דברים לג) וירא ראשית לו ר' הונא בשם ר' מתנה אמר בזכות ג' דברים נברא העולם בזכות חלה ובזכות מעשות ובזכות בכורים ומה טעם בראשית ברא אלהים ואין ראשית אלא חלה שנאמר (במדבר טו) ראשית עיריותיכם ואין ראשית אלא מעשות היר' דעת אמר (דברים יח) ראשית דגנן ואין ראשית אלא בכורים שנאמר (שמות כג) ראשית בכורי אדמתך וגוי'.

א"ר אבاهו נתל הקדוש ברוך הוא כס של ברכה וברכן א"ר' ברבי סימון מיכאל וגבrial הם היו שושבינים של אדם הראשון אמר רב' שמלי' מצינו שהקב"ה מברך חתנים ומקשט כלות ומקבר חולים וקובר מתים מביך חתנים מניין ויברך אותם אלהים ומקשט כלות מניין (שם ב) (ויבן ה' אלהים את הצלע מבקר חולים מניין שני' (שם יח) וירא אליו ה' באלווי מمرا' קובר מתים מניין (דברים לד) ויקבר אותו בגיא א"ר שמואל בר נחמן בשם רב' יונתן אף מראה פנים לאבל הדא הוא דכתיב (בראשית לה) וירא אלהים אל יעקב עוד וגוי' מה ברכה ברכו רב' יונתן אמר ברכת אבלים. פרשה ט ואירא אלהים את כל אשר עשה וגוי' רבי לוי פתח (משל' כה) כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים חקור דבר רב' לוי בשם רב' חמא בר חנינא אמר מתחלת הספר ועד כאן כבוד אלהים הוא הסתר דבר מכאן ואילך כבוד מלכים חקור דבר כבוד דברי תורה שנמשלו במלכים שנאמר (שם ח) כי מלכים ימלכו לחקר דבר

בראשית- עפ"י הסוד

מאת הרבי- שער הפסוקים לרבנו הארץ"ל

אדם הראשון נברא מהול שנאמ' ויברא אלקים את האדם בצלמו וכן איוב איש תם וישראל וכן שת וילך בדמותו צלמו וכן נה איש צדיק תמים וכן ומלאי צדק מלך שלם וכן יעקב איש תם וכן יוסף אלה תולדות יעקב יוסף וכן משה ותירא אותו כי טוב הוא וכן בלעם נאם שמע אמרי אל וכן שמואל והנער שמואל הולך וגדל וטוב וכן דוד לדוד מכתם וכן ירמיה בטרם יצא בבטן ידעתיך וכן זרובבל ביום ההוא וגוי' אקחך זרובבל:

זכר ונקבה ברא אותו א"ר יצחק כיוון שבא זכר לעולם בא שלום. זכר זה הכר דכתיב שלחו הכר וגוי' כיוון זכר בא ככרו עמו זכר זה הכר דכתיב ויכרה להם כרכה. נקבה איזומה כלום נקבה נקיה באהה עד דamarah מזוני לא יהבי לה:

מכל שאחריו מעשה ואיןו אלא פרטו של ראשון כיצד ויברא אלקים את האדם בצלמו הרי זה כלל ואחר הכר פרט מעשי' וייצור ה' אלקים את האדם ויפל ה' אלקים תרדים על האדם ויבן ה' אלקים את הצלע הרואה סבור שהוא מעשה אחר ואטינו' אלא פרטו של ראשון יצא בו חזון ישועה כלל ואחר הכר פרט בשנת מות המלך עוזיהו בשבת מות המלך אח' ובארבע עשרה שנה למלך חזקיהו השומע סבור שהוא מעשה אחר ואיןו אלא פרטו של ראשון:

ויברך אותם אלקים ויאמר להם אלקים פה ורבו תנוי בר קפרא בתולה נשאת בד' ונבעלת בה' הואר ונאמרה בו ברכה לדגים. אלמנה נשאת בחמיישי ונבעלת בששי הואר ונאמרה בו ברכה לאדם. אלמנה נמי' תעבעל בחמיישי הואר ונאמרה בו ברכה לדגים ברכה לאדם עדיפא' ליה. אי נמי' משום שקדו דתני' מאפני' אמרו אלמנה נשאת בחמיישי ונבעלת בששי' שם אתה אומר תעבעל בחמיishi' למחר משכים לאומנותו והולך. שקדו חכמים על תקנת בנות ישראל שיהא שמח עמה שלשה ימים חמיש' בשבת וערב שבת מא' אייכא בין ברכה לשקדו אייכא בגין'ו אדם בטל אי נמי' יום טוב שחל להיות ערבית שבת:

אית דמפיקין בהאי לישנא תמן תנין בתולה נשאת ליום הרביעי ואלמנה ליום החמישי למה שכותב בהן ברכה והלא אין כתיב ברכה אלא בחמישי לדגים ובששי לאדם בר קפרא אומר רביעי אוור לחמישי חמישי אוור לששי:

האיש מצויה על פריה ורבייה ואין האשה מצויה על פריה ורבייה דאמר קרא ומלאו את הארץ וכבשו איש דרכו לכובש ואין אשה דרכה לכובש. אדרבה וככשות תרתי משמע א"ר יחזק וככשה כתיב האיש כובש את אשתו שלא יצא לשוק שאמם הרבתה רגלי באה לידי זנות לידי קלקלול. וכן אתה מוצא גבי דינה בת יעקב ותצא דינה בת אלה וירא אותה שכם בנחמור:

רב יוסף אמר מהכא אני אל שדי פרה ורבה ולא כתיב פרו ורבו ר' יוחנן בן ברוקה אומר על שנייהם הוא אומר ויברך אונם אלקים ואין הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה דההיא דעתאי לך מילא דר' אמר לה לא מפקדת אמרה לה לא בעי הן איתתא חוטרא ליה ומראה לקבורה אמר כי האי ודאי כי פין. יהודית דברתיהו דר' חייא הוי לה צער לידה שנאי מנא ואתיא לקמיה אמרה ליה איתתא מפקדא אפריה ורבייה אל לא אזלא אשתי סמא דעקרתא לסתוף גלייא ליה מילתא אל איכו ילדת לי חדא כרסא אחריתא דאמר מר יהודה וחזקיה אחוי פז' וטוי אחווותא:

מעשה בצדין באחד שנשא אשה ושזה עמה עשר שנים ולא ילדה אותן לקמיה דרבינו שמיעון בן יוחאי בעי למשבקה אמר לה כל חוץ שיש לי בתוך בית טלי אותו ולכי לבית אביך אמר ליה רבינו שמיעון בן יוחאי שם שנזדווגתם מתוך מאכל ומשתה כך אי אתם פורשים זה מזה אלא מתוך מאכל ומשתה. מה עשתה עשתה סעודה גדולה ושכרתו יותר מדאי ורמזה לשפחותה ואמרה להן טלו אותו לבית אבך. בחצץ בלילה נגע מメントו א"ל היכן אני נתן אמרה לו לא כך אמרת לי כל חוץ שיש לי בתוך בית טלי אותו ולכי לבית אביך וכדו אין לי חוץ טוב מכך וכיון ששמע ר' שמיעון בר יוחאי נתפלל עליהם ונפקדו והלא דבריהם קל וחומר ומה בשער וدم שמח שמחה את הכל כשיבא הקב"ה להשם את ירושלים וישראל מצפין לישועתו של הקב"ה על אחת כמה וכמה:

אמר רבבי אבاهו נטל הקב"ה כס של ברכה וברקן מיכאל וגבrial היו שושבינים של אדם הראשון. מצינו שהקב"ה מברכ חתנים דכתיב ויברך אותם אלקים וגוי. מבקש כלות ויבו ה' אלקים את הצלע. מבקר חולים וירא אליו ה' וגוי. קובר מティים ויקבר אותו בגי. מראה פנים לאבל וירא אלקים אל יעקב וגוי ויברך אותו מה ברכה ברכו ברכת אבלים ברכו:

וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד מכאן שהיא בורא עולמות ומהחריבן עד שברא את אלו אמר דין הנין לו יתרהון לא הנין לי. וירא אלקים את כל אשר עשה מב"ז בונה פלטין מביט בעליונים בראשיה אחת ובתחתונם בראשיה אחת אבל הקב"ה מביט בעליונים ותחתונם בראשיה אחת. והנה טוב זה העולם הבא הביט בהן הקב"ה בראשיה אחת. למלך שבנה פלטין ראה אותה וערבה לו אמר פלטין הלוואי תהא מעלהחן בעני כל עת שם שהעלית חן לפני בשעה זו. למלך שהיה משיא בטו ועשה לה חופה וסידיה וכיירה וראה אותה וערבה לו. אמר לה בת הלוואי ותאה חופה זו מעלה חן לפניהם. בתרורתו של רבבי מאיר מצאו כתוב והנה טוב זו מות ראי היה אדם הראשון שלא יטועם טעם מיתה אלא צפה הקב"ה שנבכדנצר מלך בבבל וחירם מלך צור עתידי לעשות עצמן אלוהות לפיכך נקנסה מיתה על האדם הה"ד בעדן גן אלקים היהת וכי בעדן גן היה חירם אלא אל אתה גרמת לאותו שבעדן שימות. א"כ יגוזר מיתה על הרשעים ואל יגוזר מיתה על הצדיקים אלא שלא יהו הרשעים עושים תשובה של רמות ואמרם כלום הצדיקים חין אלא שהן מסగין מצות ומעשים טובים נמצאת עשייתן שלא לשן:

והנה טוב מאד זו שינה וכי שינה טוב מאד והוא תנין יין ושינה לרשעים הנניה להם נהניה לעולם שאין חוטאין. לצדיקים רע להם ורע לעולם אלא מתוך שהוא ישן קימעה הוא עומד ויגע בתורה הרבה. והנה טוב זה יציר טוב מאד זה יציר הרע וכי יציר הרע טוב מאד אלא אילולי יציר הרע לא בנה אדם בית ולא נשא אשה ולא הוליד בן ולא נשא וננתן וכן שלמה הוא אומר כי היא קנטת איש מרעהו. והנה טוב זה מدت הטוב מאד זו מدت יסוריין שעל ידיה הבריות בגין לח"י העולם הבא שנאמר ודרך חיים תוכחות מוסר. והנה טוב זה גן עדן מאד זה גיהנום. שהיה לו פרדס והכנים לתוכה פועלין ובונה אוצר על פתחו אמר כל מי שמתכשר במלاكت הפרדס יכנס לאוצר וכל מי שאינו מתכשר אל יכנס קר כל מי שמסgal מצות ומעשים טובים יכנס לגן עדן ואם לאו הרי גיהנום. והנה טוב זה מלך חיים מאד זה מלך המות. למלך שעשה סעודה וזימן את האורחים וامر כל מי שאוכל וمبرך את המלך יאכל וירבע לו ואם לאו יותץ ראשו בסיפ. והנה טוב זו מدت טוב מאד זו מدت פורענות וכימדת הפורענות טוביה היא אלא שוקד על הפורענות היאך להביאה. כל מדות בטולו מדה במדה לא בטללה. והנה טוב מאד הוא אדםอาทין דין נתין. והנה טוב זה מלכות שמים מאד זה מלכות הארץ שהיא תובעת רקון של בריות שנאמר אני עשתי ארץ ואדם עליה בראתי. ויהי ערבות יהיו בקר יום הששי. זו שעה שמօסיפין מחול על הקודש ובה נגמרה מלاكت העולם דאמר רבינו סימון על כן כתיב הששי ע"כ מונין לבריתו של עולם מכאן ואילם מונין מנין אחר:

אמר רבינו שמיעון בן לקיש ממי דכתיב ויהי ערבות ויהי בקר יום הששי מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית אם ישראל מקיימין את התורה אתם מתקיים ואם לאו אחיזיר אתכם לתהו ובהו היינו דכתיב ממשים השמעת דין הארץ וראתה שקטה אם יראה למה שקטה ומה שקטה למה יראה אלא מתחילה יראה ולבסוף שקטה: